

L' IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES D' UNA SOCIEDAT DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número. 2 céntims.
 Fòra de Palma » 2 1/2 »
 Números atrassats » 4 »

Sonarà cada dissapte, si té vent à sa flauta.

S' envian es números à domicili, tant à dins Ciutat còm à ses Viles, pagant per adelantat à s' Administració (Cadena de Cort n.º 11), 1 pesseta à conte de 16 números.

EL RAM.

Encare m' en recòrt, còm si fos avuy mateix, d' are fà vint ò trenta anys, que tot *el Ram* consistia en devés una dotzena de taules que posavan per devant la Concepció (ahont hey havia la *Santa-Fàs*.) fins devés ca's Governadó; y tot quant hey tenian per vendre se reduhia à uns quants còvos y senayes de poncins còm es dos puñys, y llavò dátils y castañes séques, rollos, santets, sepulcres, lladriòles y altres arrèus de gerreteria, ahont tampòch hey faltavan es ciurells fets à Manacò, amb totes ses séues varietats de *señores*, *cavallès*, *bòus* y *callesses*, pintats de vermey y verd; y una taula ò dues més amb llitets de tela y altres mòbles que tots plegats no valian una dobra.

S' atlotèa hey anava à veure tot allò; però n' hi havia molts de bigarnius que s' havian de contentà de mirarshó. Allòt qu' en juguetes hey gastava dos ò tres sòus, ja feya *rumbó*.

Ara tot ha variat, y *el Ram* des nostros dies no s' assembla à n' aquell casi de rès.

Encare no entra sa setmana de Passió, y ses botigues de juguetes ja comensan à omplirne es séus mostradós; y à s' entrada d' es Teatro ja li tapan es dos portals forans amb pòsts, atepintla, de part de dins, de nines y tambós y cavalls y sabrets y escopetetes.

La gent menuda, còm passa per allà y veu tanta cosa, tota se fa uys, y s' en ho voldria du tot à casséua; al contrari des papays y mamays, que miran de coua d' uy, duguentse sa ma à sa butxaca, aquella partida de tentacions que posan à la vista de tothom, en Villalonga y en Burghart de ses Copiñes, y n' Aguiló de devora Sant Nicolau, y en Vivé de Cort, y *los antiguos catalanes* d' es Teatro.

¡Venturosa gent menuda, que somia sa felicitat en forma de jugueta; qu' està avesada à trobà cada dia taula posada, sense sebre còm, y que no sab lo que

val un duro, ni lo que costa es goñarló!
 ¡Venturosa gent menuda!

Arriba es dissapte del Ram; y no sou seños d' aná per la Rambla y altres punts, sense que vos entren dins es cap ses armonies discordants de ciurells, tamborinos, xeremies, fabiols, orguets y roncadores.

Allò es un maretx, un infern. Dos dies hey ha en tot l' any, qu' es sords están d' enhorabona: es dissapte dels Reys y es del Ram.

Però la gent s' afluxa d' una maldecapada que li puga pervení, y acudeix destexinada, còm si tengués pò de no esserhi à temps, à n' es passetx de la Rambla, à veure y à comprá juguetes.

Pareix un jubileu. Es venedós ja han pres possessori es dia abans, aferrapilla, des *puestos* y pedrissos, formant aquelles dues fileres, de dalt à baix, de taules y taulettes de vellanes y cacauets, llauna, juguetes, marxandería, santets y obra de terra. Per mitx trescan alloure es venedós de veta y mistos, y es qui passetjan per demunt es caps de tothom, fregant es brancons d' ets abres, aquell axam de bufetes vermeyes plenes de gas, que 'par qu' estigan mal aplè y vulgan fugí de la festa, per aná à fé compañía à n' es niguls.

Cada venedó predica es séu género, y envida es compradós. La gent tresca y s' empeny y se trepitja, es nins estirant es coll, badant sa boca y axecantse de puntes per afiná milló lo de ses taules; ses atlotes anant encollades tres ò quatre de brasset y fent riayes; es bergantells homonetjant, aglapint ses atlotes y riguentse de ses juguetes; es papays calmant ses frisansas, capritxos y plorinades des petits; y qualche jay ò padrina qu' encare s' hi atura à contemplá tot aquell concèrt, y que pareix qu' hey passa gust, còm un infant, sens dupte per allò de que ets estremes se tocan.

Per aquells que los agrada robá en totes ses còses sa mica de filosofia oculta, y doná à tot, un sentit si es no es trascendental, *el Ram* pareix just fet apòsta.

Anirán à n' el Ram: veurán quines juguetes hey abundan més, y quines

ténen més parroquians; cabilarán un pòch, y treurán interessants y profitoses conseqüencies.

Aquelles nines d' *uè*, plenes de rissets y flocadures, boqueta petita y galtes pintades, uyets lluents y tirades per enrera, los pareixerán es vertadé planté de ses *polles* de carn y òs que s' usan més avuy en dia: molt compòstes, molt tocades y posades, molt agradoses de part de fóra; y que còm ses nines d' *uè*, si les examinau de part de dins, les trobau buydes de cervell, pòch sensibles à tot lo bò y hermós, un pòch peroleres y un molt propenses à mostrá s' estopa ò sa filassa.

Aquelles xeremies de plom amb una bolla de goma, que s' inflan y s' inflan, bufant, bufant, los pareixerán s' imatge d' ets atlotets qui les compran; que en dia que comensan à ferse hòmos, se donan importancia, y s' inflan y cridan y baladretjan, discutint de tot; fins que devegades per massa haverse inflat y posat amb evidència, rebentan d' orgull y de supèrbia; y llavò tothom s' en riu d' ells, quant han d' acalá es cap, confosos y retuts, amb s' empegahiment de havè fet veure que tota aquella infló no era més qu' ayre, que quant s' es fus, just ha dexat magres esquexos de pelle-rencia de bufeta.

Aquells cavallets de cartó, qu' han mesté ròdes per caminá, y aquelles rates y coniets amb màquina que tampòch caminan en no donarlos còrda, podrán oferí punts de semblansa amb aquells homos feljuts y aturats, sense gens de iniciativa pròpia, que no més fan lo que veuen fé, que s' creuen à cluchs uys lo primé que los predican, y que seguxen com à xòts darrera es primé que los mòu y los encamorma, encare que sia amb un grapat d' absurdes falsedats y beneytures.

Es sabres, fusells, escopetes y pistoles, no dexarán mica de dupte sobre ses aficions y es jayent belicós d' es nostros benaventurat sigle xix; y aquells teatrets amb belles figuretes pintades de coloraynes per devant, y lletges y despintades per darrera, li serán una imatge fael de sa ridícula comèdia de

apariències que tots, ò casi tots, representam dins es gran teatro de la vida.

Y per aquest estil, podrà seguir cercant à totes ses juguetes es seu sentit més sèrio. Però nòltros el dexarém seguí tot sol, y no li anirém darrera: no fos còsa que llavò també mos resultás, còm vendria *finis-finis*, qu' hem abocat à n' es lectors de L' IGNORANCIA un article sèrio y filosòfich; quant s' objecte nòstro, amb excuses del *Ram*, no es estat altre més qu' escriure y oferirli una jugueta.

GORFET.

SONETOS FILOLOGICHS.

VII.

À NA JUSEPA.

Vatx à fé un soneto que si topa, crech que será famós en tota Euròpa: partesch còm un cavall que bé galòpa, ò just una fragata vent en popa.

M' atur aquí. De rom beuré una copa, qu' axí poeta hey ha que s' axaròpa, y més d' un en conech d' aqueixa tròpa, que res fá no estant gat còm una sopa.

Qualcun però, sarment de bona cepa, amb so cap clá borina y sua y jépa per cantá tot goijós sa séua Pèpa.

Coronat de llorers ò bé d' estepa, sas unglas se mossega ò s' dits se llèpa, y... are 'm fá falta un mot qu' acab amb *épa*.

VIII.

À NA TONINA.

¡Válguem Déu, na Tonina y qu' es de lletja! y à fé qu' amb ella hey ha Tonina y mitja: amb una pell més aspre qu' una eritja, y una boca més ample qu' una enquetja.

Per aquell tirañet de mala petja s' en puja pèu descals cap à sa sitja, sa carbonissa aplega, es saquet pitja, té forsa y té salut, y es riu d' es metje.

No s' pica si li deys qu' es una fòtja, ò que té p' es fadrins mal arrambatje, ò que sa cara li han pintat de sutja.

Trempada la veureu còm un rellotje, quant se basquetja es pa y es companatje y uns cuants tronxos de col per una trutja.

IX.

À NA FRANCISCA.

Qui no s' arrisca diuen que no pisca: y es méu còr, que s' encén còm si fos d' esca, per bé qu' amor de penas l' atepesca, sa séua soledat llamenta y gisca.

Aucellet à qui agrada sa llentrisca de mata en mata volatetja y tresca, axí entre tantes roses sa més froesca jò vatx cercant per tot, y ets tu, Francisca.

Válgam Déu! qu' ets d' hermosa! qu' ets de xusca! devòra tu ma galta encen sa basca, y estich còm dins sa mèl golosa mosca.

Lluñy de tú, ¡qu' en duría jò de rusca! perque es es mirartè sa méua tasca, y en no veuret, em trob en mitx de fosca.

A.

LO QU' HAN MESTÉ ES PAGESOS.

III.

Petita era sa llevó que l' *onclo Toni* havia sembrat sa nit abans; però còm sa tèrra estava preparada, nasqué molt aviat y doná bon fruit. Acabades ses ocupacions des dia, se trobaven ja altra vegada reunits dins sa cuina, atiant es fòch, aquells bracés tan útils à sa societat y tan mal recompensats per aquesta madastra que tot heu gasta amb pompa y ostentació y sols no cuida de sebre si tenen pa abastament. Lo primé de que se parlá aquella nit va essè de passá el rosari antes de tot, costum que may més s' es interrompuda en aquella possessió. Ses fiyes de l' amo ja feren rotlet de banda amb sa mare, cosint ò fent *ganxet*, mòda del dia, perque ses disputes des vespre passat no 'ls agradaren gaire, ni esperaven, mentres hey fos l' *onclo Toni*, porè passá es ram per s' era des pòble, criticant ses jornaleres perque es dies de festa duen faldes, y abrìgs, y guyetes, y botes amb sivelleta, y *cuernos*, quant es dies fenés moltes d' elles van descalses y plenes d' esquexos y descosidures. Feren molt bé, perque ses dònnes no s' han de mesclá amb sos hòmos, y axò de mermulá, els es còsa natural. Es Garrigué va rompre es fòch.

GARRIGUÉ.—Cabassé, ¿no t' agradaria llaurá colcant?

CABASSÉ.—Desenganet: Salomó ja deya que no dexassem ses carreres veyes pe' ses novelles. Nigu 'm ferá veure que hey haja arada milló que sa nòstra.

PORQUÉ.—Salomó no parlava d' arades.

CABASSÉ.—Ja t' vatx dí anit passada que callassis; si m' enfadas un pòch et treuré d' es ròtlo.

GARRIGUÉ.—Y jò som de s' opinió de l' *onclo Toni*. Quant vengué el Rey, à Ciutat feren una *expulsió* à sa Llonja y hey posaren arades noves qui no més tenien una oreya, y segons me digueren eran fetes à Mallorca. ¡Sabs que n' hi havia de còses rares allà! Feyen está un homo amb sos cabeyts drets. Ara vé l' *onclo Toni* y mos ho dirá.

ONCLO TONI.—A Mallorca ja n' hi ha de tota classe; però ¿que n' hem de fé? Es pajesos no volen entrá en solch. Quant miran un instrument que no han vist may, ò millorat, qu' els interesa molt, arrufan ses espatles, en señal de sorpresa, y s' en tornan à caséva còm si res haguessen vist. S' estan en ses carreres veyes y no comprenen que aquest refran fa referencia á ses costums bones.

PORQUÉ.—¿Heu veis, Sent Mili, y me voliau pegá?

CABASSÉ.—Ja t' he dit que callasses y no heu repetiré moltes vegades.

ONCLO TONI.—Hey ha hagut pagesos que s' han entusiasmat per ses arades de nòva invenció y sensa encomanarse à Déu ni à Santa María, vuy dí, sense tení en conte es terré ni altres còses, les han entregades à missatjes que tenian prevenció contra elles, y lo qu' han fet aquests es estat desacreditarles. No han tengut en conta que s' terrenos prims volen arades falagueres; y qu' es gruxats les han mesté pesades. Còm à Mallorca es terrenos son desiguals, ets amos han de tení arades à propòsit per cada feyna; y si es necessari han de posá dos pareys, un devant s' altre. Si ets amos vigilassen més es séus interesos cuidarian més d' es mèdis y mòdos de llaurá, perque de sa llaurada dependeix s' añada.

CABASSÉ.—Axò que diu vosté ja es altre còsa; però allò d' una oreya y de voltá, no heu entençh.

ONCLO TONI.—Ja repararás quant llauras y vas de d' allá, que s' oreya dreta, de s' arada, arrabassa tanta tèrra còm s' esquerra y que la gira demunt es fòrt; quant tornas de d' assá, giras aquesta mateixa tèrra à s' altre part y roman en sa mateixa posició qu' abans estava: sa de demunt no passa devall. Amb axò compendrás que s' arada de dues oreyes gasta la mitat de sa forsa que fa es bestia, amb molt pòch profit d' el amo, perque gira part de sa tèrra dues vegades, y no la dexa bé. S' arada d' una oreya no troba tanta resistencia, grufa y pica fondo sensa aglassá es bestia, y tota sa tèrra queda girada demunt devall. Per axò es necessari aná voltant, encara qu' hey ha arades d' una oreya qui sa giran facilment d' una part à s' altre, pes cassos en que sia precis llaurá axí còm vòltros llaurau.

CABASSÉ.—Ja vetx que té rahó; però ¿que vòl que li diga? Si l' amo 'm dava una arada forastera m' en aniria d' ell; no voldria batre dins un sementé sense garbes.

ONCLO TONI.—Una vegada que confessas que s' arada d' una oreya du ventatjes y es superió à sa de dues, ja basta.

PORQUÉ.—Heu veys, Sent Mili, còm es Mèstre de s' escola deya ve? ¿Encare direu que no heu entençh?

CABASSÉ.—Si 'm fas axecá t' ho diré, si hu entençh ò no.

MISATJE 2.^{on}—No vos enfadeu, Sent Mili; densá qu' es forastés duen el dimòni dins es còs, tot heu capjiren y mos fan veure es blanch negre. D' ensá qu' he sentit aquesta explicació, voldria tení una arada forastera y llauraria voltant. ¡No sé perque no heu de volè mudà es mòdo de fé feyna, si no heu de passá tanta pena y heu de treure més profit!

CABASSÉ.—Perque encare qu' heu veja no hu crech. ¡Que té que veure tot axò, una vegada que sa tèrra está ben llaurada! Si l' amo vol que llaurém fondo que don garròves à n' es bestia y tirarà

fort. Jò sé baxá s' oreya y encare tench brahó per pitjarne en es mantí.

ONCLO TONI.—Lo pitjó es que no ets tot sol qui pensas axí. Per axò adelantam pòch à Mallorca en matèria de agricultura. Bona nit, atlòts.

TOTS.—Bona nit tenga.

PORQUÉ.—Ja veureu, Sent Mili, còm vos farán torná forasté. Encare vos veurem amb una ximberga llarga, llaurant còm qui batre. Bona nit.

CABASSÉ.—Tant t' en val; si no ests tant llest à fugí, t' estellava aquesta camella demunt. Axò vos enseña es Mèstre de s' escòla: ¡desvergoña!

L' AMO.—No heus enfadeu, Sent Mili, anem à dormí.

HONOR JUSEP
de Calandria.

SA PROCESSÓ DES DIJOUS SANT.

Ja arriban ses negres y tristes banderes,
Llanternes de tela, disforjos fanals,
Es fúnebres passos, figures piadoses,
Portades per vestes de llarch rossegay.

Ja vé derrera elles de nins un exèrcit
Que jugan y eridan, sens ordre posats;
Vestits amb gran lujo, còm à mostres riques
Que provan des pares la gran vanidat.

¿Y axò es processó?

Llevat ses vexilles de fosques figures
qu' escitan tristó,

Axò es una escòla qu' avuy dú à fé vega
es séu professó.

Ja passan confuses ses mil caperutxes
Morades y blaves, petites y grans,
Que duen sandalies, atributs, martiris,
Mocadors de nipsis, rosaris y guants.

Y riuen, y eridan, moguent ses fadrines;
Confits les regalán de mella y piutats;
S' aturan amb elles, y es ciris que duen
Per jugá servexen en ses seues mans.

¿Y axò es processó?

Llevat sa figura de la Santa Verge
que mostra doló,

Axò es una mescla de objectes, posada
à una exposició.

Y arriban cornetes, y centurions vénen
Qu' ostentan es símbols des poder romá,
Y altres caperutxes que duen banderes
Y llanses molt llargues, y rossegays llarclis.

Els uns mostran cascos amb àguiles altes,
Manoples, corasses y petos brillants:
Els altres ostentan percintes de plata,
Vellutades vestes, tot per vanidat.

¿Y axò es processó?

Llevat sa figura solemne y piadosa
del Sant Redentó

Axò es una mescla de fressa y de estofa,
bulla y confusió.

Un temps hey anavan persones d' arraygo,
Es mossos, es frares, es veys menestrals,
Amb penons de grana, y un pas ò figura
De la passió Santa del Redentor Sant.

Aquells señors nobles, aquells homos graves,
Aquells pares mestres, aquells presentats,
Amb ciri y amb atxes, qu' amb gran compostura
Y amb orde el mes serio passavan resant;

Aquella reunió

De gent respectable, anant á pareyes
amb gran devoció,

Guardant gran silenci, bé dirse podia
qu' era processó.

P.

ESTUDIANTS.

Estudiant, en bòn mallorquí vòl dí:
atlòt qu' estudia... sa manera de passá
es temps sense estudiá.

Axò en general; perque còm tota re-
gla té sa séua escepció, encare que sa
confraria d' estudiants qu' honran à la
Santa Peresa es tan gròssa, no faltan
atlòts que cumplint aquell precepte de
sabrás, si t sacorras ses ceyes y plens
de bòna voluntat, s' esmenan en tréure
partit de ses lletres, còsa difícil per
cert, perque aquestes señores son molt
males de conquistá.

Ademés, es una gran veritat allò de
que *quod natura non dat...* etc. y axí es
que molts d' estudiants curts de gam-
bals se rompen ses bañes derrera es
llibres, ¡y res! se quedan tals còm eran;
y n' hi ha d' altres que si bé no los falta
cacimen, los sobra malfaneria, y à la
llarga no fan res de bò; altres s' agra-
dan més de flors que de fuyes, y quant
vé *fnis, fnis*, son contats es vertadés
estudiants.

Aquestes maneres d' estudiá, se pres-
tan à considerá ets estudiants per molts
de cayres; y axí m' he atrevit à classifi-
carlos en estudiants tortugues, formi-
gues, llagosts, papayones y beyes.

Estudiant *Tortuga*.—Ès aquell dú de
clozca y mal de rossegá; que no 's mòu
en no ser amb una brusca y llavó s' en-
foriña, y *ni á tiros*.

Altre temps, qu' era una còsa admesa
allò de *sa lletra amb sang s' afica*, solian
desxondirlos à llanderades, y axí torna-
van un pòch més beneyts. A la llarga
paravan à betzols de convents; avuy dia
poren essé secretaris d' un poble y regu-
larment caminan més depressa.

Formiga.—S' estudiant formiga es
aquell que si bé no li sobra *caletre*, no
li manca voluntat; té s' enteniment pe-
tilet, però trabaya de sol à sol y guaña
es pa perdent la vista; una mica avuy
un' altre demá, estudia y no desmaya;
y poren dí d' ell qu' es còm s' oli: no sab
fins qu' ha tornat ranci.

S' estudiant formiga sol essé un bòn
mèstre d' escòla.

Llagost.—Aquest, còm s' animaló que
li dona nòm, tot heu fà botant: si es
ignorant, bota, perque s' ignorancia es
àtrevida; si no heu es, bota també, per-
que diu ell: *audaces fortuna juvat*; y
vat' aquí que més de dos perfandos ò

carabassots se passetjan carregats amb
so batxillé ò amb un titol que los dona
empriu per matá es qui estàn malalts ò
enmalalí es qui estàn bòn.

Papayona.—¿Conexeu un jovenet vi-
varatxo, qui conversa arreu y no del
tot malament, amich de tots, cercat de
molts y qu' anima una reunió amb so
séu *salero*? Ydò aquest es un estudiant
papayona. Amich de floretes, dú estam-
pades ses colors d' aquelles ahont ha
xupat més sovint, y se creu essé es *non
plus ultra*.

Comensa moltes carreres y may arri-
ba à n' es cós; axò si, parla amb molta
finura, graonetja es piano, xèrra en
francés, s' entén de gloses, ha roegat
moltes noveles, y per rebatre es clau,
es molt enamoradís.

Beya.—No 'l cerqueu per mitx, per-
que s' arrecona; ni si 'l trobau, veurèu
que tengui lo que deym esterió; sol essé
modest. Amagat dins sa cahera, passa
es temps fent dolces bresques, perque
un dia puguen ets homos aprofitá sa
mèl qu' ha xupat d' escullides floretes;
mèl que ofereix mesclada amb cera ver-
ge, còm à fruyt d' un trabay constant y
d' una aplicació continuada.

¡Oh, beneventurat ests tu, estudiant
tortuga, perque serás señó de la terra!
cónrala animós, qu' ella 't donará lo que
t' han negat ses lletres; però no sies
vago; que si en es llibres hey trobares
terrosos, aquella sols te farà espines y
etzevares.

Y tu, formiga, no desmayes; que si
bé pòt vení un dia que 't faltin es ca-
beys, tendrás un bossí de pá y una pes-
seta arreconada; fas tot quant pòts y no
estás obligat à fé res més.

Però à tu, llegost perfando, sempre 't
mirarán còm una plaga, y serás cástich
des que un dia 't pegarán sempenta; si
are gaudexes y roegas ses tenres taña-
des, vendrá dia que sabrán de quants
de punts te calsas y 't tomarán es bota-
dós y fermat per una cama 't passetja-
rán fent lulèya y algaravía.

A tu, vayvera papayona, 't tench llás-
tima; sa téua vida es curta y de cap
profit; sempre volarás baixench y es
téus fruyts son de desventura.

Sols tu, estimada beya, entens sa ma-
nera d' adelantá en bé d' el prohisme;
ests petita, però es téus fruyts son grans;
te falta presència, però 't sobra aplica-
ció; y si bé t' arreconas, tothòm va de-
sitjós d' ensaborí sa mèl que surt de sa
téua boca; y es téu sebre que contem-
plam amb sa daurada cera, encés còm
una farola, conduirà ets homos per bòn
camí à un terme de salvació.

UN EX-ESTUDIANT.

MALES NOTICIES.

Vat' aquí sa primera: aquell sabí professor de Geologia, Mr. Hermite, que aquest estiu passat vengué à Mallorca à ferhi estudis d' es seu ram, es mort à Angers, dia 8 d' aquest més.

Mr. Hermite, además d' essè un sabí, era un bellíssim subjecte; y sino, qu' heu digan es qui 'l tractàren.

Ara romandrà sense acabá s' obra qu' havia comensada sobre Geologia de ses Balears, y de la qual ja n' havia publicat un tom. ¡Llástima!

Tots es bons mallorquins llamentarán sa mort d' aquest hòmo sábi y bòn catòlich, y el comanarán à Déu.

Sa segona es també sa mòrt d' un altre persona molt apreciable, Don Jusèp Enseñat, que per tants d' anys es estat Secretari de s' Acadèmia de Medicina y Cirurgia.

¡Qu' el vejem à la glòria!

XEREMIADES.

A n' es qui fan colecció de L' IGNORANCIA, per si acás no haguéssen reparat s' anunci de dissapte passat, los feym avinent qu' hem tornat estampá es n.º 3, qu' estava agotat, y á can Rotgé n' hi ha exemplars, que fins que s' hajan fets avall, donarén à n' es preu ordinari de 2 cèntims.

Are es s' hòra, p' es qui los fassa falta.

*
**

De poch ensá, es mallorquins qu' estiman sa *Roqueta* y cercan fé per ella còses de profit, pareix qu' han compresa sa necessitat de prendè ells es cap-devant per conte propi, més tost qu' esperarho tot d' es Govern y de ses Autoritats.

Bé fan: perque sempre s'òl succehí, en tractarsè d' es Govern, allò que diu aquell adagi: «qui escudella d' altri espera, freda la se menja.»

Per iniciativa particulá, se constituí y trabaja amb fruyt una Junta de defensa contra sa Filoxera; y are també per iniciativa particulá s' es constituí un Centro que s' proposa defensá y fomentá ets interessos agricolas de Mallorca.

Tots es pobles hey estarán representats, y à l' hora d' are ja están elegits per formá sa Junta hòmos tan entesos còm es Comte d' Ayamans, D. Mariano Quintana, D. Jusep Quint Zaforteza y D. Juan Palou y Coll.

Molt de bé li pot dú à sa nostra illa aquesta institució; y molt n' espera sa gent que no s' empatxa sino de còses dignes y profitoses.

Are veurem, meèm.

*
**

Sa Junta que fa la guerra à sa filoxera ha trobat també à Inca sa mateixa bona acullida y sa aceptació des seus projectes que va trobá à Manacor y à Felanitx.

¡Endevant, y fora vessa! qu' aquesta es per are sa tasca més patriòtica qu' hey puga havé.

*
**

Es *Crédit Balear* y algunes altres societats mos han enviat exemplars de sa Memoria presentada à sa Junta general. Gracies de s' atenció.

A n' es parexe, es negoci los va bé, si hem de judicá p' es balans, y p' es *dividendo* que repartexen.

Més val axí.

*
**

Dissapte passat comensá à sortí un nou setmanari que s' titula *La Bocina*.

Li tornam es saludo que mos ha dirigit.

*
**

Es número 36 de *El Ancora*, (diari catòlich de bòn de veres), va anunciá qu' un devot séu havia trobat un billet de *papé-monedá*, y per aquest mèdi son amo el recobrâ. ¡Pareix mentida que 'vuy en dia encare hey haja homos que no vulgan vint duros que corrien à lloure!

Posariam messions que devia essè un *ignorant* y per retorn un *nèo*, es qui posá s' anunci.

¡Ditxosos doblés que tornan à son amo! ¡Més ditxosos es qui no volen lo que no es séu!

*
**

Es *Diari de Palma* de dimars passat dava noticia d' una desgracia amb aquests termes: «*Un muchacho que iba sobre un asno, cayó al suelo de memoria, quedando gravemente lesionado.*»

¡Valga que caygué en *tèrra de memòria!* perque si arriba à caure en *tèrra d' enteniment*,..... no vos dich res!

Llavò diu es mateix diari parlant de *Sa Farinera* des Pont d' Inca. «*El edificio es grande, y sus paredes muy gruesas; de modo que será una obra que honrará à su director.*»

COROLARI.—Ses cases amb ses *parets primas* no deuen honrá à nes séus directós.

*
**

Segons d' hon heu contássen, sería còsa de no creurèu. Devés mitx dia, uns quants subjectes pujavan amb una còrda odres d' oli pe' sa murada, su-baix des Miradó. ¡D' axò s' en diu gent agoserada!

S' Alcalde en persona va arribá à temps de ferlos fugí y ferlos presa de una odre.

¡Señó! à n' aquin temps som arribats! Visquem, y veurém còses.

*
**

PORROS-FUYES.

SOLUCIONS À LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—*Vesten; estás perdonat: no péquis més.*

SEMBLANSES.—1. *En que la trempan.*

2. *En que té ministres.*

3. *En que n' hi ha de corriola.*

QUADRAT.....—*Maria-Amors-Roser-Irene-Asrey*

FUGA.....—*M' agrada tastá carabassat.*

CAVILACIONES.—1. *Es cami.*—2. *A les fosques.*—3.

ENDEVINAYA.—*Un gall.*

LES HAN ENDEVINADES:

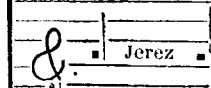
Totes:—*Un Punxa engegat, K. D. T., M. Olecrab y Dúperadit.*

Vuyt:—*A. C. I. T., Pere Pexet y Dos tranquils.*

Sis:—*Un Ercissench, Papuys y Madó Coriosa.*

Y tres no més:—*Un Capertuxa, Un Músich y Lau Tibicriste.*

GEROGLIFICH.

T N K Jerez.

I EI
GR X Q

RAM OS TIII

cop cop Y ferida ferida
cop ferida

PERE PEXET.

SEMBLANSES.

1. ¿En que s' assembla Inglaterra à un pi?
2. ¿Y un elefant à una seba?
3. ¿Y un mul à un canó?
4. ¿Y un porcelet à qualche sògra?

UN ESTUDIANT.

FUGA DE VOCALS.

D.. T. M.S . P.RT. Q.. N. H. P.RT.T
X.

PROBLEMA.

Dos pastós ténen auveyes, un més que s' altre. Si es qui 'n té més en dona una à n' es qui 'n té més poques, en tendrán tantes perhom; y si es qui 'n té més poques en dona una à n' es qui 'n té més, aquest en tendrà doble de s' altre. ¿Quantes auveyes, té cadascun?

M. P.

CAVILACIÓ.

Rotger, Gelabert, Amengual, Calafell, Lopez, Alemany, Oms.

Amb sas primeras lletres d' aquests llinatges compondre es nòm d' un animal banut.

A. C. I. T.

ENDEVINAYES.

1. No teneh òssos y teneh popa,
Poch ò molt sempre 'm belluch,
Hòmos dins es ventre duch
Que 'l me curan amb estopa.

2. Es gròch, y no 's aubercòch;
Es vert, y no 's juavert;
Té corona, y no 's capellá:
Endevina que será.

X.

(Ses solucions dissapte qui vé si som vius.)

20 MARS DE 1880.

Estampa den Pere J. Gelabert.